

Eno ustno izročanje Bourguignonske družine, ktera je naslednica prvih natiskavcov od almanaha, nam pové, de je bil Matevž Lænsberg kanonik per svetim Jerneji v Lieži (Lüttich) konec 16. in v začetku 17. veka. Nekteri pa clo terdijo, de je vse od njega izmišljeno, in de ga ni bilo nikoli na svetu.

Neki premožen Liežan gosp. Cler, baron, hrani skerbno v svoji hranilnici neko staro priličje, in pravi, de to kaže znajdvavca Liežkiga almanaha, ali perviga Liežkiga pratikarja. Na tem priličju je neki majhin sivček sedeč na velikim usnjatim stoli z naslanjali, levico derži operto na oblo (podobo zemlje), v desnici ima velik zvezdočnik. Pred njim na tleh leže matematična orodja, dvoje ali troje velike knjižine, in nekteri papirnati listi, opisani z število-skrivnimi načerti. Matevž, če je ta podoba njegova, ima debele oči, ki mu vunkaj stoje, pogled oslabljen, nos ljušturi podoben, nad velikimi ušesi ima umazano kapo. Usta so široke in na pol odperte in takó oznanjujejo zabavljivost in merčljivost. Obraz je nagerbljen po dolgim in po čez na neprijetno vižo; dolga in gosta brada zakriva skoraj ves njegov velki ogerlji zaslic ali zavihálo. Zraven je ena slaba duhovna suknja ali talar bolj siv kot čern, na katerim je več ko ena luknja zašita. Postavi spod: D. F. V. Bartholomæi, canonicus, philosophiæ professor, in imel boš natančno vednost od njega.

Mihael Nostradamus je bil rojen v Šent-Remigiju (Saint-Remy) malim mestici Provanse, okrog leta 1503. Lekarstva se je v Montpelliérski šoli zučil, in srečen je bil v zdravljenji. Na svetlobo danje njegovih Centurij, ki so v stotine od po štir do po šestverstnih strof razdeljene, je bilo veliko pozornost zbudilo. Poklican je bil na dvor Henrika III. in veliko ptujcov iz vsih evropskih deželó se je k njemu shajalo, ga za svete oprasevat. Poženčan.

Novi védež.

Proti koncu pretečeniga leta smo imeli v Ljubljani Rabi Hirs-Dänemarka, Poljaškiga Izraelca, kateri se je v svojim oddelku, to je v naukih, ki se hebrejskiga jezika tičejo, ne samo učeniga, ampak, bi rekel, popolnoma zurjeniga skazal. Po pravici se mora reči, de človek, ki ni z posebnimi naravnimi darovi previden, če se ravno od mladosti kakiga nauka poprijema, do toliciga vspeha ni v stani pripraviti, kolikoršniga je imenovani Rabi pokazal; temuč de je h temu potreba jasniga spomena, bistriga razsoda, nenavadne hitrosti, pričijočnosti duha, ojstriga in nagliga pogleda, kateri pri takim opravilu nar več veljá. Vse to je v njim v lepim soglasju združeno bilo, kakor so mu pričioči radi poterdili, samo to jim ni hotlo všeč biti, ker se je ta Abrahamov sinek tako vedel, kakor de bi bil rad vidil, de bi ga bili ne le kakor učeniga, zlo zurjeniga in bistrumniga hebrejskiga pismouka, ampak kakor kako vikši prikazen čislali, ker je le preveč rad povedal, de tih ali unih hebrejskih bukev (nar učenejši hebrejski Rabi!) še nigdar vidil ni, de pa vender vé povedati kaj, kar je na kaki strani zapisano (kadar namreč bukve v roke vzame in jih nekoliko prebira). Svojo umetnost je v več krajih našiga mesta skazoval. Kolikor smo mi vidili, je nekako to le: Če se mu pisan list v roke

poda, ga samo en dober trenutek čeversto pogleda, in pri ti priči pové, koliko verstic ima; on bukve v rokah derži zaperte, zaviše nekoliko listov na oglu nazaj, ter praša kakiga pričiočiga, ktera številka je na zadnjim zavihanim listu? ktero reče sebi nekterikrat povedati, nekterikrat pa ne, po tem pové, postavim: v tem in tem kraji zavihane strani stoji ta ali una beseda, ali nekterikrat tudi več besedi, kakor mu prilóžnost nanese. Nekterikrat mu tudi spodleti ali pa nápek pade, vender si z svojo naglostjo vé hitro pomagati, z ktero svoje gledavce nekako zapana, de mu tedaj ni lahko v sled priti. Tudi reče kakimu pričiočimu iglo v bukve vtakniti, kjer je popred on perst deržal, in potem pové ktere besede so pod, nad, ali blizo knoflice v bukvah. Tacih in enacih skrivnost vé prečudni Rabi rabi in to z tako naglostjo, de ga ni moč skorej z očesam slediti, delj pa ko svojo reč zganja, bolj se proda, in ni dvomiti, de bi mu v vsim za peté peršel, kdor bi imel prilóžnost nekolikokrat bolj natanjko nanj gledati. To velja od njegoviga vedežtva v hebrejskih bukvah, ktere, kakor pravi, so mu neznane, jih še nikoli vidil ni i. t. d. Kar pa s. pismo stariga zakona tiče, mora vsak spoznati, kateri je zraven bil, de je v njim v veliki popolnamasti zučen.

Levi.

Urno, kaj je noviga?

(Prav se mu je zgodilo hudobnežu!) V nemškim časopisu (Donau-Eschinger Wochenblatt) smo brali, de je neki kmet Matija Fischerkeller po imenu, svojiga stariga očeta in pošteniga moža na kant djál in mu njegovo zadno njivico prodati hotel. Na 10. dan Velkiserpana je bila prva dražba (licitiringa) napovedana in veliko kmetov je skupej prišlo; tode ko se je dražba začela, se ni nobeden pričiočih oglasil in ni ne krajcerja za njivo obljubil! Z tem so hotli očitno zaničevanje neusmiljenimu sinu pokazati. Tudi pri drugi dražbi 24. dan ravno tistiga mesca ni ta njiva nobeniga kupca našla. — Prav se mu je zgodilo hudobnežu, ki četerete zapovedi Božje ne spoštuje!

Vganjka.

Prav me beri, boj se me!

Nap'k me beri, pojnemaj me!

J. T.

Shitni kup.	V Ljubljani		V Krajnju	
	28. Grudna.		23. Grudna.	
	gold.	kr.	gold.	kr.
1 mernik Pphenize domazhe ..	1	20	1	26
1 » » banaške ..	1	21	1	21
1 » Turfhize ..	—	58	—	—
1 » Šorfhize ..	1	—	1	3
1 » Rèshi ..	—	57	1	—
1 » Jezhmena ..	—	—	—	48
1 » Profa ..	—	51	—	54
1 » Ajde ..	—	43	—	45
1 » Ovfa ..	—	—	—	32

Zena Prefhizhev v Krajnju.

Prefhizhi teshejsi forte po 5 kr. funt.

„ loshejsi „ po 4 kr. funt.

Današnimu listu je petnajsti del vinoreje perdjan in imena deležnikov.

Vrednik Dr. Janex Bleiweis. — Natiskar in založnik Jožef Blaznik v Ljubljani.